

Sygnatura akt I Cupr 1733/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 25-04-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa e. (...)

przeciwko D. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt I Cupr 1733/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa e.(...)w W.wniósł o zasądzenie od pozwanej D. B.kwoty 391,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Strona powodowa wskazała, iż zobowiązanie pozwanej wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z (...)w W.. Pozwana mimo upływu terminów płatności zobowiązań wskazanych w dokumentach księgowych wystawionych przez (...)nie wykonała swojego zobowiązania polegającego na dokonaniu zapłaty. Umową przelewu wierzytelności z dnia 4 października 2012 roku (...)zbyła przysługującą jej wierzytelność względem pozwanej na rzecz (...) S.A.O przelewie wierzytelności powiadomiono pozwaną. Pomimo wezwania przez (...) S.A.do zapłaty, pozwana nie dokonała zapłaty należności. W dniu 28 czerwca 2013 roku (...) S.A.zawarła ze stroną powodową umowę sprzedaży wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanej. O przelewie wierzytelności powiadomiono pozwaną. Na dochodzoną kwotę składało się zobowiązanie wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 1 634,65 zł, nota karna wystawiona przez P4 sp. z o.o. w związku z dokonaniem nieterminowej płatności w kwocie 118,42 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od za okres od dnia wymagalności każdej należności wynikającej z dokumentów księgowych do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w kwocie 93,30 zł.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy (...)stwierdził w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt (...)brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, a także swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, a przede wszystkim swoją legitymację czynną. Przedłożone przez stronę powodową kserokopie dokumentów nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałami przez pełnomocnika strony powodowej, nie stanowiły one zatem dowodów z dokumentów, dlatego też wniosek dowodowy strony powodowej w tymże zakresie podlegał oddaleniu.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie udowodniła swojej legitymacji czynnej ani nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem ani w zakresie należności głównej, ani w zakresie skapitalizowanych odsetek, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanego. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczy należność w kwocie 391,33 zł ani też jakie kwoty się na nią złożyły i jakie były ich terminy płatności – brak bowiem jakichkolwiek dokumentów (nawet w kserokopii) pochodzących od wierzyciela pierwotnego. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia strona powodowa odwołała się do umów sprzedaży wierzytelności, jednakże analiza treści kserokopii wskazanych umów nie pozwalała na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji z dnia 4 października 2012 roku na rzecz (...) S.A. we W. nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś jej treść wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik nr 1 do umowy – lista wierzytelności, którego to załącznika strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia. Wskazane przez stronę powodową umowy odwołują się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonyj wierzytelności.

Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji z dnia 4 października 2012 roku, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonej kopii dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanej przez (...) S.A., a tym samym następstwo prawne strony powodowej.

Podkreślić należy, że dowodami potwierdzającymi legitymację czynną strony powodowej mogłyby być wyłącznie kompletne obie umowy cesji wierzytelności.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się całkowicie bierną postawą.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.